

Nicolas Sarkozy, de “president van de rijken» is dus goed en wel verslagen, en dat verheugt ons. Zijn balans, dat is een klassenstrijd die werd uitgevochten ten dienste van zijn vrienden van bij Fouquet’s (nvdr.: een keten van dure hotels en restaurants, waar vooral de beau monde over de vloer komt).

De laatste dagen toonde zijn schaamteloos opvrijen van het electoraat van het Front National (de terugkeer van de “nationale identiteit”, het verdedigen van de grenzen om de westerse beschaving te beschermen, het stigmatiseren van migranten, de veroordeling van de “luie werklozen”, tot het organiseren van een 1 mei-bijeenkomst die tegen de vakbonden gericht was) goed aan hoezeer rechts door het programma van het FN beïnvloed wordt. Aan het einde van een campagne die dus een steeds reactionairdere toon aannam, moet Sarkozy, die zich als de “kandidaat van het volk” probeerde voor te doen, dus ophoepelen, en dat is een goede zaak.

Hollande is dus tot president verkozen, terwijl hij op geen enkel moment de wil heeft getoond zich op het terrein van de wereld van de arbeid te situeren, die van de sociale rechtvaardigheid, van een andere verdeling van de rijkdommen, van nieuwe sociale rechten. Zijn programma houdt geen breuk in, hoe noodzakelijk die ook is, met de oriëntatie van zijn voorganger. Hij heeft zich er zelfs niet toe verbonden om de contra-hervormingen van Sarkozy ongedaan te maken, te beginnen met de maatregelen rond de verhoging van de pensioenleeftijd. Integendeel, Hollande schakelt zich volledig in in de politiek van de Europese socialisten en de Europese Unie, loyale beheerders van de crisis. Zijn verkiezing betekent verdere bezuinigingen voor het gros van de bevolking, in naam van de noodzakelijke soberheid en het begrotingsevenwicht. Hij is trouwens zodanig een trouwe garantie voor het systeem gebleken dat ook een man van rechts als Bayrou voor hem gestemd heeft.

We moeten ons dus voorbereiden op nieuwe gevechten, we moeten het verzet verzamelen tegen maatregelen en een politiek die niets anders dan een “links” soberheidsbeleid zal zijn. Dat is de ambitie van de NPA: wij willen brede eenheidskaders opbouwen om de strijd tegen de besparingen te laten samenvloeien. Zoals we afgelopen weken al deden, lanceert de NPA een oproep: wij richten ons tot alle mannen en vrouwen die zich herkenden in onze campagne, tot de organisaties en mensen die de campagnes van het Front de Gauche en Lutte Ouvrière steunden, tot de vakbondsmilitanten en het geheel van de sociale bewegingen. Laat ons, in een vervolg van de grote mobilisatie op 1 mei, samen zitten en vanaf nu samen de reactie voorbereiden tegen de komende besparingen. Dat is wat miljoenen mensen die afgelopen jaren op straat zijn gekomen, verwachten, de miljoenen die bij de eerste ronde van de presidentsverkiezingen hun stem hebben uitgebracht op kandidaten links van de PS, en breder nog, al de mensen die zich als links beschouwen.

In deze situatie wil de NPA een echte oppositie opbouwen tegen elk besparingsbeleid, of het nu van rechts of van “links” komt. In deze oppositie willen wij van onze kant ook vooruitgaan in het samenbrengen van de antikapitalisten. Om dit perspectief te verdedigen zal de NPA ook kandidaten hebben bij de komende parlementsverkiezingen. Meer dan ooit is het nodig een antikapitalistisch project uit te bouwen.